

πού πνέουν πύρ και σίδηρον μικροί μεγάλοι ἄθμει,
 Ἄναρη, Πάρος, Ἀμοργός, Φολιγάνδρος, Ἀντίπαρος,
 κι Ἀλιώρας, Κορδονάρος, ἀσκαλιεῖς ἡ ἴσηρ,
 Γεωργῆς Βακαλοπούλαρ καὶ Γιάννης Σουμαρίπαρος.

Νὰ Πάρεδροι, νὰ Σύμβουλοι... ἀμίτρητος σωρεία...
 κι ὕστερα λίνε μερικὸι ποτὶ εἶναι λειψανέριχ.
 Δραξί, ζωή... τὸ Φάληρον ἄς πᾶρ νὰ κουρεύεται,
 δευθῆτε ὅτ' ἀγκάλας σας τὸν ταπεινὸ σας δούλον,
 ἀλλ' ὅμως ἀπ' ὅπισθ' ὅπισθ' ἀπαρνούεσθε
 τὸ προσκαλλῶν ἐνόματα Παρίδρων καὶ Συμβούλων.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. — Ὡς εὐ παρέστης ὕγιης ἐπὶ πτερόν Ζεφύρου,
 ὦ Ρότσιλδ τοῦ Φαλήρου,
 ἔπου κανίς ἀναγκασί ποτὶ δὲν εἰ τρομάξει
 καὶ μήτε ὅτ' ἀς Τραπίξας σου ὀδύζιχ τινάξει.
 Ἐρίτος παραπάχυνες καὶ μογιάνες γουρούνη,
 κι ὅταν ἐκλάπη τῆς Βουλῆς ἔκλεινο τὸ κουδούνι
 δὲν ἤλθε νὰ τὸ κλάψουμε κι' εἰ δύο μας ἀντάμα
 κι' ἐλίσσαζα, βρε Φασουλή, μονάχος μου ὅτ' ὀκλάμμα.
 Κι' ὅταν ἡ παρακράττιος σφοδρὸς ἐσυνήτετο
 κι' ἐμφορῆντος παράποτα ὁ Κορδονάχνης ἦτο,
 κι' ἔπ'όταν πάλιν ἡ σταρὶ τὸ κράτος ζευνίκια
 καὶ τὸ ζευνογγύλιξ με τὰ συλλαλητήρια,
 κι' ἐκρανέ ὄλος ὁ Μωρηξᾶς εἰν ταύτη μόνον νίκα»
 κι' ἐμάνετο ὅτ' ἀγοράς καὶ ὅτ' Ἀντιπρατήρια,
 κι' ἔπ'όταν ὁ Κορδόνιος κερμβίσι πρὸ τῶσαν θρήνων
 ἰτάσσεται καὶ μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐκείνων,
 καὶ φαίγων τὰς ἐπιτροπὰς Ἀλιεῦ καὶ Πατρῶν
 ἰπῆνηνος ὅτ' ἡν Κηροισιὰ δὲν τῆς μαχαρίστῃς του,
 κι' ἐζιμβότα τὰ πρόβατα τῆς στήνης του μετῶν
 κι' ὁ Βόρειος ἰθώπιος τῆς ὄσπρας φαβορίταις του,
 κι' ἔπ'όταν μίξ ὅτ' ἀ κίψματα συλλοκαλοκαριεῦ
 ὕπ' ἔργε ρόθος νῆχουμε κίψματα χεριεῦ,
 κι' ἔπ'όταν τέλος ἔρθεσε ὁ κόμπος εἰς τὸ κτίει
 κι' εἰσήθη νόμος ὅτ' ἡν Βουλῆν φερελογῶν εἰς εἶδος,
 κι' ἀπέμειναν κι' οἱ μὲν κι' οἱ δεὶ κατευχριστημένους
 τὸ μίλλον μακαρίζοντες τῆς καφερῆς σταδρίδος,
 κι' ὅταν ὅτ' ἡς Κυβερνήσιως τὸ φύλλον τὸ βαρὺ
 ὁ νόμος δὲν ἐφαίνετο τοῦ μπάριπα—Θεωρῆ,
 κι' οἱ σταριδάδες ἔλεγαν «βρε μὴ μας κοριδεύει;
 γιὰτὶ τὸν νόμον τάχατι δὲν τὸν ὀμωσιεῖ;»
 κι' ἔπ'όταν τέλος, Φασουλή, ὁ νόμος ὁ σφοδρὸς
 εἰς τῆς δημοσιότητος ἐπρόβαλε τὸ φῶς,
 καὶ πάλιν καθὲ σταριδάς δὲν ἔπ'ου νὰ κροῖξη :
 ἐγχετὶ τὸν ὀμωσιεῖς καὶ δὲν τὸν ἐραμῆει;»
 κι' ὅταν πού λῆς συνδεδαναι ταυταῖα ὀσβαρά
 καὶ πέμππολλα ζητήματα περιωπῆς ὕψιστης,
 οὐ σκάλλεις τοῦ κήπου σου τὰ δέντρα μιά χαρὰ
 κι' ἀπὸ τῆν ρίζα τὰκόδες ἄν νῆσαν ἔυλοσιότης,
 καὶ γιὰ νὰ πῆς τῆν γνώμη σου καθόλου δὲν ἐράνης
 κι' ἤβηλες ὄσνει καὶ καλά τὸν Γλάδ' ὄσταν νὰ κᾶνης.
 Κι' ὅταν ἀντεπεξήλθαμεν μὲ μῦθους ρητορείας
 εἰς ἐν συλλαλητήριον κατὰ τῆς Βουληγαρίας,
 δὲν ἤλθε νὰ μᾶς δείξῃς κᾶν τὸν πατριωτισμὸ σου
 κι' ἐντρέπτικα κι' εἰς βῆρος μου καὶ γιὰ λογαριασμὸ σου.

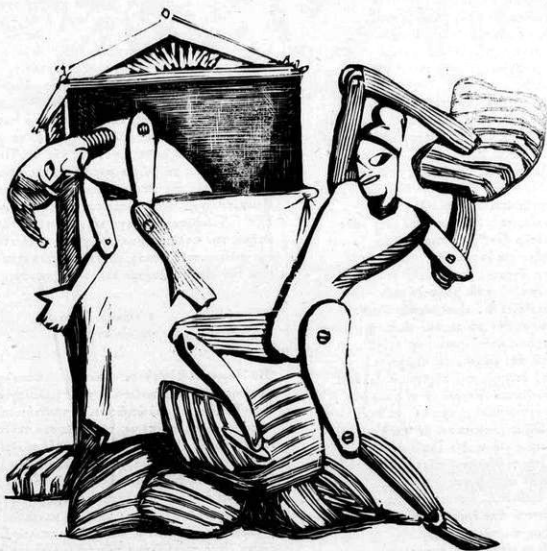
Κι' ὅταν κατὰ τὸν Γουσιπῶν ἐφῶναξ ἕνας κι' ἄλλος
 καὶ καθὲ μοσχμάμα,
 κι' ὅπ'όταν ἐγίν' ἔρνος πατριωτῶν μεγάλος
 ἀπὸ πενήτητα φράγκα,

ἰεὺ δὲν ἤλθε σὰν Ροτσιλδ γημάτος μὲ χρυσὸν
 νὰ δώσῃς ἐν' ἀνάλονον τοῦ πλούτου σου πούον.
 Τοιούτος εἶσαι πάντοτε... δὲν λύνεις τὸ κερμὶ
 κι' ἂν ἡ πατρίς χρηματικὸς ἀσφατικᾶ καὶ σῆματα...
 τί νὰ σοῦ πῶ!... παρατηρῶ πῶς καθὲ καλοκαίρι
 μονάχα σὺ κι' ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὸ κράτος λείπεται.
 Φ. — Συγχὰ περιπλανώμενος ἀνὰ τὰς παραλίαις
 μετ' ἔλλων κεινητόων,
 ἰμάνθανα πῶς ἐξυμνοῦν τὰ φύλλα τῆς Γαλλίας
 Γεωργίον τὸν πρώτον,

καὶ δημοκράτης ἦκουα πῶς φαίνεται πολὺ,
 πῶς κάποτε ὅτου Αἰξ—λί—μπαιν τῆς πλούστραις ὀμλεῖ
 σὰν πλύνου τὰ κουρίλια των,

καὶ καραμίλαις καὶ κοκὰ προσφέρει ὅτ' ἀ μουρίλια των.
 Πρὸς τοιούτος ὅμως ἔμαθα μὲ θαυμασμὸν μεγάλον
 πῶς ἐλαβε συνέντευξις μὲ τὸν Κοπεῖ τὸν Γάλλον,
 κι' ὀμῆλιξε διὰ μακρῶν περὶ φιλολογίας
 κι' ὁ ποιητῆς δὲν ἔβλεπε μετὰ περιεργίας.
 Μὰ καὶ τὸν Γκυ—Ντι—Μὸν—Πασσῶν, τὸν πολλοῦ νεκρῶν,
 ὁ Βασιλεὺς ἔθρηνησε μὲ δόκρουον πικρῶν,
 μὲ πάθος διὰ καὶ μ' ἀσθημα πρὸς τὸν Κοπεῖ πολὺ
 τοῦπε πῶς ὄξαν ἔχασαν ἀθάνατον οἱ Γάλλοι,
 πῶς συγγραφεῖα ἔχασε κι' ἐκείνος προσφιλεῖ
 κι' ἐπίτιθος ἄταξίειδες τὸ πόνου του νὰ βγάλλῃ.

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ καθ' ἑαυτῶν
 πρὸς τὴν ἀκτῆν περιπατῶν :
 « Ἐνὸς ὁ εἰκτιχ Βασιλεὺς ἰνὸς τὸ κράτους μὲν
 ὄλ' ἡ φιλεμοσιὰ του παρεργετα κρημμένη,
 μήτε ποτὶ γιὰ γράμματια κουβίντια μᾶς ἀνοιγι,
 ἀλλ' ὅταν εἰς τὸ Αἰξ—λί—μπαιν τὸ καλοκαίρι φύγη,
 τότε καὶ μόνον βλέπομεν, πατρίξ μου φωραλέα,
 ὅπ'οιον ὄντως τρέφομεν σπουδαῖον Βασιλεῖα.»
 Καὶ δὲν μοῦ λῆς ἐπίσταντες ποτὶ σου, κουτομά,
 πῶς ἕνας τέτοιος Βασιλεὺς, ποῦ μὲ πολλὰ τυρβάξει,
 ποῦ μᾶς στιγμή δὲν εὐκαίρει νὰ πᾶρ ὅτ' Ἐτατό,
 ἔβχη καιρὸ καὶ Γαλλικὰ ρομάντσα νὰ διαβάξῃ ;
 Ἐσυ πού πάντ' ἀπλόνοσαι γιὰ κερμὶ φροντίδα
 ὄπου κι' ἂν εὐρῆς καθίσμα, κρεβάτια, καναπέ,
 οἶχ ἦττον δὲν ἔδραβασε ἀκόμη μιά εἰλιδα
 μήτε τοῦ Γκυ—Ντι—Μὸν—Πασσῶν καὶ μήτε τοῦ Κοπεῖ.
 Συγχὰ περιπλανώμενος ἀνὰ τὰς παραλίαις
 γιὰ τοὺς κατοίκους ἦκουα κι' ἀγρότας τῆς Ἡλείας
 πῶς δὲν πλῆρῶνον χρεῖν,
 μὴδὲ τοὺς τόκους ποῦ ἤτουν οἱ Σαῦλοὺ Ἐβραῖοι,
 πῶς ἐκεί πέρα δὲν περῶθ κανεῖς τὸ κράτους νόμος
 κι' ὄλους συνέχει τῶμος,
 καὶ καθὲ δικαῖον σπειτὸν ἰσχύον ὅτ' ἀ Ἀθῆνας
 ἐκεῖ εἰλιδὸν ὑποχωρεῖ ὅτ' ὀδικαῖον τῆς πεινας,
 κι' ἴνεται ἔυλοκοπιὸν ἀγρίως μᾶχρις αἵματος
 γουναίξες, γίροι καὶ παιδιὰ μὲ ῥόσκλον ἐπ' ὄμου
 ὀδύσους ἐνόματα προσέρχονται τὸ Ἰτίματος
 κι' ὀπόσους ἐνόματα προσέρχονται τὸ ὄμου.
 Ἐνὸς δ' ἐφῶναξε καθίεις τῆς πολιταίξ μῶμος
 πῶς κινδυνεύουσι καὶ θεσμοὶ καὶ νόμμα τοῦ κράτους,
 τοὺς εἶπα δικαιοτέρους πῶς δὲν ὑπάρχει νόμος
 παρ' ὅταν οἱ νηστεύοντες ἔυλλῶνον τὸν χορτάτους.
 Τὶ νόμοι καὶ ἐξῆμοι ;

που λιμός υποχωρεί γραπτών δικαίων γνώμη.
 Και νά μπροστά μου, Περικλή, τραχύτατος κι' ώμός
 ὁ Βασιλεὺς Λιμός.

Ὅλος πετοὶ καὶ κόκαλο καὶ θνησματοῖν πτόμα
 μὲ φιώτρον 'στὸ στόμα,
 τὸ σκῆπτρον ἀνελάμβανε καὶ τὰ καθήκοντά του
 καὶ δορυφόροι κάτωχροι εὐρυστάλαν κοντά του.
 Ἔβριμον τὸν ἐπλησίασα καὶ κύψα εἰς τὸν θρόνον
 ζαῖρε, τοῦ λίγω, Βασιλεῦ τῶν νεωτέρων χρόνων,
 εἴ' ἂν ὡς ἀδυνατώτερος περὶς τῶν Βασιλείων
 ἦμος τὸ στίγμα δὲν ψήφει Ἀνάκτων ρωμαίων,
 καὶ τὴν ἀδυναμίαν σου ὡς ρώμην ἀπροσμάχητον
 κροταίνεις 'στους λατρεύοντας μονάχα τὸ στομάχι των,
 καὶ τῆς γραπτῆς τῶν Θέμιδος πατιῆς τὰς ἀποράσεις,
 ἐν τῶρα δὲ κυριαρχῆς 'στὰς κόμας τῆς Ἡλείας,
 ἀλλ' ὅπως πάμε ἄργηγορα θερῶ πῶς θά γιορτάσεις
 Ἰουδαίων ἐνδοξὸν εἰς ὧν τὰς κοιλίας.

Κι' εἶθε κι' ἐγώ, πού πάντοτε πρὸς τοὺς θεσμούς εὐγνώμων
 τρομάζω κι' ἕνα καθεστῶς τοῦ κράτους νά κλονίσω,
 νά δυνηθῶ μὲ τὴν ἰσχύν τῶν ἰδικῶν σου νόμων
 τὸ χρέος τὸ Φαληρικὸν νά διακανονίσω.

Π. — Τὸ μέταλλον τὸ νικελόν
 εἶν' ἀπὸ μακρῶν τενεκίν,
 μὰ τὸ χρυσὸ τάληθινόν
 εὐρίσκεται 'στὸ Αἰξ-λί-Μπαίν.

Φ. — Μὰ τείναι τοῦτα πού μου λές, βρὶ Περικλήε κτῆνος ;
 Π. — Στίχοι τοῦ γέρο-Μάϊραρτ, πού βγήκε θέσπριος,
 κι' ὅταν ἐγάζεις ἐσὺ παρὰ τὴν θιν' ἄλλος
 εἰσπνίωμ ἀλμης βρωμα,
 ἔλυνετο τοῦ Μάϊραρτ ὁ δόλιος ἀφαλός
 ἀπὸ τὸ μαξιλοραμα.

Προσέτρεξε 'στό θέαμα τὸ λάμπον "Αι-Λαίφ,
οἱ συγγενεῖς τῶν "Αμιλτων καὶ τοῦ Δουκῆ τοῦ Φαίφ,
καμμάκι Μεγάλη Δουκίσσα δὲν ἔμεινε 'στό σπῆτι,
κι' ὅταν ἡ κέρη Ζανταράς ἀνοίγουσα τὰ σκέλη
τὸν ἀπαυτὸ της ἰσχυρῆς 'στού Μάϊφαρτ τὴν μῆτη,
σῶνι, τρὸ φόρ, ἰγυρῶλλισεν ὁ κόσμος τὸν ἐν τίλει.
Πλὴν φεῖ! τὸν μαξιλάρωσαν τὸν γέρο ζαμπαρᾶ,
γχιτὶ 'στό τίλος, Φασουλιῆ, παρ' ὄλων ἐνοσθηῆ
πῶς τὸ Ροντόλογο Μάϊφαρτ προσβάλλει φανερά
τὴν δημοσίαν ἴθικὴν καὶ τὰ χρυστὰ τῶν ἤθη.

Φ.—"Ἄλλ' ὄμως ἔμαθα κι' ἐγὼ μὴ λήπην μου μεγάλην
πῶς μαξιλάρωσαν δεινῶς καὶ Λάμπρον τὸν Μιχάλην.

Π.—Κι' αὐτὸν τὸν μαξιλάρωσαν καὶ μὴ τὸ παραπάνω,
κι' ἐγὼ θρηνῶν παρηγορητικὰ ἔπηγα νὰ τοῦ κάνω,
καὶ ζῆνομι Μικίο, τοῦλαγα, βρε φῶς μου, βρε παιδι μου,
ἴσ' ἴσπουν καὶ Βουλευτικὰ καὶ Συμβουλῶς τοῦ Δήμου,
εἶσαι κι' ὁ μόνος Γραμματικῆς τοῦ Παρκασοῦ πρὸ χρόνων
καὶ μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ἐκείνης τῶν Ἀγόνων.
"Ἐχεις καὶ τοὺς παρακάθε σου, καὶ μὴ 'στό τόσο χαλί
ποῶς ἀνάγκην ποσοστῶν δὲν ἔχεις ὅπως ἄλλοι.

"Ὡς τώρα δὲν ἐσοκίζεις γιὰ δάρνασι τὸ μαλαὸ σου
κι' ὄλας τῆς Μούσικς ἔγραφες 'στὴν κάθε σου πατοῦνα,
κι' ἔλεγα μόλις ἔδωπα τὸ κάθε μάγουλό σου :
εὐτὸ δὲν εἶναι μάγουλο, ἀλλ' εἶναι παπαρούνα».

"Ἀξένοικτος δὲν καθέσαι τὴν μύρκα σου νὰ πίνης,
ἀλλ' ἐπιμένεις συγγραφῆς καὶ κοιμηδῶς νὰ γίνης ;
Βεβαίως εἶναι ζήλευτὰ τῆς δόξης τὰ κλονάρια,
ἀλλ' ὄμως εὐθάνει καὶ στιγμή, ποῦ πέρτουν μαξιλάριτζ,
κι' ὅστε κριββάτι τοῦ λοιποῦ ἴμορι νὰ σὶ χωρῆση,
κι' ὅπου κι' ἂν ὄης προσκίφαλο τρῆχι καὶ μαλακὸ
νομιέεις πῶς θὰ σηκωθῆ κι' ἀπάνου σου θὰ πῆση
καὶ σκιάζουσι περίτρομοι γιὰ τίτσο ζαρκιὰ,
κι' ἀμέσως ἐνθουσιόμενος τί θελελαν ὑπέστως
εἰς νῆαν τρέπεται φυγὴν ὡς ὁ φυγάς "Ὀρέστως.

"Ἄστω νὰ πῆν 'στό ὀμαλόλο... ὅσους πρώτους τίτλους στὰ-
πρὶν χάσης ἀνεπιστραφῆτι τὴν ἐρυθρότητα σου, [σου
ἀμνήμων δὲ τῆς δόξης σου τῆς μαξιλαρικῆς
ἀπράτης μύρκας ἀείμας καμπόσιος ποτηριαῖς,
καὶ σπεῦος 'στὴν ἀσφάλειαν τῆς «Ἀδριατικῆς»
κι' ἔξασφαλίσου διαρκῶς ἀπὸ μαξιλαριάζις.

Φ.—Πολλὴ τοὺς λόγους σου κοσμεῖ καὶ κρίσις καὶ περίνοια,
μὰ δὲν μὸς λίε, βρε Περικλῆ, ἔπηγες εἰς τὰ Τήνια;

Π.—Ἐἶδα νευρώδεις ἀθλητὰς, καὶ θίλων καὶ μὴ θίλων
υπερηγῶν; ἔλεγα γιὰ τὸν Ρωμῶν τὸ μέλλον :

«μὴ τοῦτο τὸ ντελιόρο τῶν συνεγῶν ἀγώνων
ὄλοι θὰ γίνουν σίδερα εἰς τὸν κατόπιν χρόνον,
κι' ἡ Παναγιῆ ἡ Τηνιακῆ, ποῦ κόμος τὴν λατρεύει,
δὲν ἔθῃχ πρὶ σακάτῆδες σὰν τώρα νὰ γιζατρεύῃ.

Παντοῦ Τετάνες, Γιγαντες, Ἀδωνίδες καὶ Πιρίδες,
καὶ τριβώντας τὰ μάτια των

ἡ μαζομαμάταις Τηνιακαῖς κι' οἱ Τηνιακοὶ τσαγκάρηδες
θὰ κλαῖνε τὰ κεσάτζι των.

Φ.—Ποίους καὶ πότους, Περικλῆ, θὰ ψάλωμεν ἀγῶνας,
ἵποσι διαζώματα, στήθια καὶ σφενδόνας,

κοτινούς, ἀήλα καὶ τιμάς
κι' Ἀβερμφειούς προτομάς,

πρὸς ἐκπλήξιν τῆς Δύσιος καὶ τῆς φυλῆς τοῦ Κροῦμου...
μόνον ποῦ τὰ φαντάζουσι πηγαῖνα πρὸς νεροῦ μου.

Κι' ὁ κύριος Ἀθίρωφ ὁ πληρώνων
τὸ Στάδιον προσβλῆπων τῶν ἀγόνων,

μετὰ κραυγῆς θὰ ψάλη γοερᾶς:
«οἶον ἀγῶνα ἔχει ὁ παρὰς,
βίαιος εἰ τῆς κάσσης χωριζόμενος
κι' εἰς μάρμαρα καὶ πύρας σκορπιζόμενος.
"Ἀφθίτων μοῦ παρήγατε τιμὴν,
μὰ πλῆρωσ' ἀκριβὰ τὴν προτομήν».

Καὶ γιὰ Τρικουπη τίποτα δὲν ἔχεις νὰ μοῦ πῆς ;
Π.—'Ἐτὴν Σουηδῆαν βρισκεται ὁ Ἀδρόνος τσελεπῆς,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος "Ὀσκάρ τῶν Σουηδῶν
τοιοῦτον περιγηγῆτην ἐπίσημον ἰδῶν,
ὀλίγου δειν ἀπόπληκτος εἰς τῆς χαρᾶς νὰ πῆση,
καὶ δὲν ἴμορῶσε, Φασουλιῆ, ὁ νοῦς του νὰ χωρῆση
πῶς ἕνας πρὶν Προθυπουργὸς τῆς γῆς τοῦ Παρθενῶνος
'στό κλίμακα τὰ βόρεια περιπλανᾶται μόνος.
Καὶ λέει πῶς δὲν ἔπαυε κρυφὰ νὰ τοῦ προτείνῃ
Προθυπουργὸς 'στό κράτος του γιὰ πάντα ν' ἀπομείνῃ,
ἀλλ' ὁ Τρικουπησ τοῦλεγε εἰδὲν θὰ μὴ καταφέρετε,
ἀφῆκα τὴν πολιτικὴν καὶ τὸ γχιτὶ τὸ ξέρετε,»
ὁ δὲ φιλόμοσος "Ὀσκάρ μὴ γιλοῦς γελαστὸν
εἶπε τοῦ Μπαλαμάσακα ἐκείνο τὸ γνωστὸν:

« Ὀσκάρ λὸ σὰ
μὰ μὸν ντιρά».

"Ἐκ Παρισίων δ' ἔφθασε νοσῶν ἐν ἰλωσαλαγίας
ὁ Γιάνος τῶν Παρισίων καὶ τῆς τοιρολογίας.
Φ.—Τὸ ξέρω... καλῶς ἄρισ... πρωτεύουσά μου χαίρει,
μὰ τὰς νεφέλας σκέπει μὴ τῆς ἱερᾶς σου σκόνης,
ἴσὺ δὲ τώρα, Περικλῆ, τὸν ριζατῶν σου φέρε
ὅπου πῶς μίλλων Ἀθμαρχος θρηνολογεῖ σὰν Γιάνους
τοῦ Δήμου τὰ ἀμφιρόντα καὶ ὀσέολ' ἐπαρῆ τα,
προσπάθει δὲ τὰ πρὸ πολλὰ ν' ἀρπάξῃς ταγαρίτα.
Ἐἰς ὄλους πάλι μοῦρῃεται νὰ ρίξω μονοουκί...
ἡ σάλις ἐξεγίλεισιν μ' ἔκλογικὸ μπουλοῦκι,
πέρτει 'στό ποδοβόλημα τῶν τοίγων τὸ κόνιαμα
κι' ἀνίρῃεται 'στους ρῶθνας ποδαρικῶν θμιαμα.
Βρυμῶς ὀδόντων καὶ τρυμῶς εἰς καθενὸς στρατόπειδο...
ἄσπρο 'στὸν Φιλημῶρο, ἄσπρο 'στό Κορδοσπαιδο...
καλὸς κι' ὁ κύρ Μουτσόπουλος, καλὸς κι' ὁ κύρ Ρετσιναί,
μὰ πρὸ καλὸς ὁ δεύτερος ἂν ἴτο 'στὰς Ἀθήνας.
Καὶ πρὸς τοὺς μὲν καὶ πρὸς τοὺς δὲ τοὺς ἀσκαμοῦς μου στίλ-
δοι των εἶναι Ἀθμαρχοὶ κἀθὼς ἐγὼ τοὺς θίλω. [σω...

Π.—Κι' ἀφοῦ μαξιλαρωμάτος ἐπίσημη ἐποχὴ
ἄς πῆση κατεπάνω σου μαξιλαριῶν βροχῆ,
καὶ σκούζ' Αἰῶν Κορδῶν
ἰνῶ βαρετὰ προσκίφαλα σου ρίγνα βροχῶδῶν,
καὶ τοῦ λοιποῦ, βρε Φασουλιῆ, δὲν θὰ εἰς μαγαλιάρων,
σὰν Μάϊφαρτ καὶ Ζανταράς θὰ εἰς μαξιλαρώων.

Καὶ καμπόσιος ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Λοιπὸν τὸ Πανελλήμιον πληροσφῶ κοινὸν
πῶς αἰῶν θὰ βῆγ τὸ ΣΚΡΠΙ τὸ καθημερινόν...
ἐκεῖ τὸ κάθε γεγονός, ἐκεῖ ἀπαρῶσα ὄλη,
ἐκεῖ τὸ κάθε σοδαρὸ κι' ἐκεῖ τὸ ἐντρέπλο κοντιλί,
εἰκόνες, στίχοι, σκάνδαλα καὶ διαρκῆς ἀνάτα...
ἔ! ἔ! τὸ ΣΚΡΠΙ... ἡμερὰ παιδιῶ... τὸ φολο μὰ πεντάρα.